

AIBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION FALINDERU

P. Gârboviceanu	∥	P. Dulfu
G. Coșbuo	∥	V. S. Moga
G-ral P. V. Năsturel	∥	N. Nicolacscu
G. Adamescu	∥	Gr. Teodosciu
I. Otescu	∇	C. C. Pop.-Tașoă.

LABORATORIUL FARMACIEI LA „CERB”

G. D. VASILIU

FURNISORUL CURȚII REGALE

78, CALEA VICTORIEI. (în fața Pașagiului Român)

BUCUREȘTI

Mare depozit de specialități străine și indigene.

Săpunuri medicinale și diverse *săpunuri* pentru *toaletă* precum: *săpunuri de lapte de crin*, bucata 80 bani și 1,25; *săpunuri de violete* și *trandafiri* câte 1,25 bucata; *săpunuri de familie* sau de *glicerină* câte 30 bani bucata, etc. etc.

Cold-Crème „Central”, cel mai vechiu, mai bun și cel mai răspândit remediu pentru curățirea coșurilor de pe obraz, pistruiilor, petelor și altor asemenea iritațiuni ale obrazului, un borcan mic 1,25, un borcan mare 1,50.

Capilarină, remediu suveran contra mătrefei și căderei părului, flacon mic 1,35, flacon mare 2 lei.

Apă de chinină, regenerador puternic al rădăcinei părului și răcoritor al pielei capului, flaconu 1,25.

Petrol à la Hahn, antiseptic al părului, face să dispară mătreața și împiedică astfel slăbirea rădăcinei părului deci și căderea lui, flaconul 1,50.

Apă de gură „Botot” un antiseptic al gurei, se întrebuințează cu deosebire de către acele persoane cărora le sângerează lesne gingiile, flacon mic 1 leu, flacon mare 1,75.

Apă de gură à la Odol, albește și curăță dinții și gingiile, îndepărtează mirosul urât al gurei și prin puternica sa acțiune antiseptică distruge diferitele miasme ale gurei, întărind astfel gingiile. Flaconul 1,50

Pastă pentru dinți antiseptică și aromatică borcane de 1 leu și 1,50

Apă de Colonia flacon de 1 litru, 4 lei

„ „ „ „ $\frac{1}{3}$ „ 2 lei

„ „ „ mic „ 1 leu

„ „ „ *parfumată* flacon de 1 litru 5 lei

„ „ „ „ $\frac{1}{2}$ „ 2,50

„ „ „ mic „ 1,25

Brilantină pentru păr, barbă și mustăți, dă acestora lustru și le fixează, flaconul 75 bani.

Depilator, remediu pentru a face să dispară părul de pe orice parte a corpului, cutia 1,50.

Esență de brad, pentru persoanele slabe de pept și copii ce sufer de tuse mângărească; stropit în casă, răspândește un miros plăcut și răcoritor de brad, purificând aerul. Flaconul 1 leu, 1,50 și 2 lei.

Lapte virginale, emulsie vegetală pentru curățirea petelor de pe față, făcând pielea moale, fragedă și catifelată, flaconul 1 leu.

Apă de toaletă, flaconul 1,50,

Oțel de toaletă, flaconul 1,50.

Balsam conru bătăturilor flaconul 1 leu.

Perii pentru dinți de la renumita fabrică *Dupont* din *Paris*, diferite calități și forme de la 75 bani până la 1,75 bucata, moi sau tari după cerere.

Diverse articole de cauciuc, irigatoare, pansamente, ape minerale, etc. Orice articol din cele enumerate mai sus, precum și orice medicament, preparat după rețetele trimise se expediază contra mandat poștal sau ramburs, în orice parte a țării.

Cheltueli de transport la orice comandă, 1 leu.

La comenzi mai mari de 15 lei, se face expediția franco, adică fără nici o plată.

Fiecare preparațiune este însoțită de modul de întrebuințare.
În laborator se execută analize de urină.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anuțurile 1 lei linia. Mlea publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Gl., Cazarma-Scoală.—G. Coșbuc, Cultura legumelor în vechime.—Mihail Sadoveanu, Scrieri trimise de un pribeag.—Radu, Vaccinul contra tuberculozei.—Ecaterina Pitș, În zădar (poezie).—I. Otescu, Înălțarea și pogorirea baloanelor.—Gld., Reforma axizelor.—Inaugurare de teatru sătesc.—N. Nicolaescu și G. Stoinescu, Stupina (Prisaca).—Eleonora Străileșcu, Iohann Frederic Pestalozzi (traducere).—G. T., Darea de seamă a Societății de gimnastică, sport și muzică din Iași.—Cronica săptămânii.—Licitațiuni.

Sfaturi: Cum se poate afla daca oțetul este făcut din vin.

Ilustrațiuni: Formația în linie a micilor dorobanți cu Gornisți și Drapel.—Cazarma-Scoală. Doi instructori Sub-ofițeri cadre permanente și doi dintre micii dorobanți gradați.

Cazarma-Scoală

and vorbești astăzi de serviciu militar, te gândești negreșit la cazarmă. E drept că noi avem trupe «cu schimbul», cari petrec cea mai mare parte a timpului de serviciu acasă, dar și acestea trăesc la cazarmă câteva zile pe lună, și săptămâni mai multe cu ocazia concentrărilor și manevrelor. Avem însă și trupe permanente, cari stau trei ani în cazarmă.

Viața aceasta în comun, în săli mari, cu totul deosebită de viața săteanului, va fi având oarecari neajunsuri; dar fără îndoială că are și urmări bune. Tânărul sătean capătă astfel o sumă de deprinderi civilizate și corpul ofițeresc — după îndemnul dat de însuși căpetenia armatei noastre, Regele nostru cel iubit — se silește din ce în ce să devie educatorul soldatului.

Un lucru este sigur — și-mi pare rău că nu am

la îndemână date statistice — că un însemnat număr de soldați, cari nu știau să citească la intrarea lor în armată, părăsese serviciul, cu știință de carte. Este cunoscut și la noi și în alte țări că chiar absolvenții școalelor primare, dacă nu au ocazie de a mai citi și scrie, uită ce au învățat și se prezintă la recrutare aproape ca și aceia cari n'au trecut de loc prin școală. Din această pricină s'au înființat școli de adulți, pe cari unele state din Germania precum și unele cantoane din Elveția le-au declarat obligatorii, ca și clasele primare propriu zise. La noi o mișcare în acest sens este d'abia începută de câțiva ani și rezultatele sunt încă neînsemnate. De aceea, pentru multă vreme rolul cazarmei de a da instrucțiunea elementară soldatului analfabet, rămâne în picioare și toți ofițerii cari se devotează acei ocupațiuni să știe că fac țării un mare serviciu.

Această idee de a privi cazarma ca școală, e pe cale de a căpăta în Franța o aplicație foarte interesantă. Aci nu este numai decăt nevoie, ca la noi, să se învețe cititul și scrisul, căci numărul soldaților francezi cari nu știu carte e foarte mic în comparație cu starea dela noi. De aceea, s'au gândit să dea la cazarmă «învățământ profesional». Se zice că s'a format o societate de ofițeri cari să găsească chipul cel mai potrivit pentru punerea în practică a ideii.

Prin «învățământ profesional» nu se înțelege a da o meserie nouă soldatului, ci a-l perfecționa și practic și cu deosebire teoretic în meseria pe care o are. Sunt soldați cari, din cauza nevoii de a-și câștiga viața, n'au putut să urmeze un curs complementar sau o școală de adulți. Cazarma poate să le îndeplinească această lipsă, ocupând în mod inteligent și plăcut orele libere, pe cari mulți soldați le petrec la cantină dinaintea unui păhăruț. . .

Dar cine să fie profesori? Ofițerii cari au luat inițiativa acestei mișcări, se gândesc în primul rând la un învățământ mutual. Unele cursuri le-ar face ofițerii, altele s'ar face de către acei soldați cari

au o cultură superioară. Lipsurile s'ar împlini de diferite instituții din afară. Prin multe orașe franceze sunt asociațiuni pentru răspândirea instrucțiunii în popor sau secțiuni ale Ligei învățământului. Acestea, în mod natural, ar da concursul lor. Apoi în orașele unde sunt universități sau licee, s'ar face apel la profesori, și inițiatorii nu se îndoiesc de bunăvoința acestora.

Am văzut într'un jurnal care se ocupă de chestiunea aceasta, că în provincie 48% din recruți aparțin agriculturii; de aceea este în intenția inițiatorilor de cari am vorbit, ca să dea cât se va putea mai mare întindere învățământului agricol. Ei cred chiar că va fi cu puțință a se destina, lângă cazarmă, un mic teren pe care să se facă experiențe agricole.

Pentru Franța, lucrul acesta are importanță și din alt punct de vedere.

Soldatul — zice un articol recent despre chestiune — nu ar pierde la regiment dragostea pentru pământ, pentru satul lui, în care mulți soldați nu se mai întorc după serviciu. După afirmările statisticianilor, satele se despoporează. De ce? Pentru că soldatul, înșelat de viața orașului, care i se pare mai plăcută și mai lesnicioasă decât cea dela țară, rămâne la oraș și nu totdeauna aci un element folositor. Dacă la regiment ar putea, în orele libere, să pue mâna pe uneltele plugărești, s'ar întoarce acasă cu aceeași dragoste și cu pregătire mai priincioasă pentru munca de acolo.»

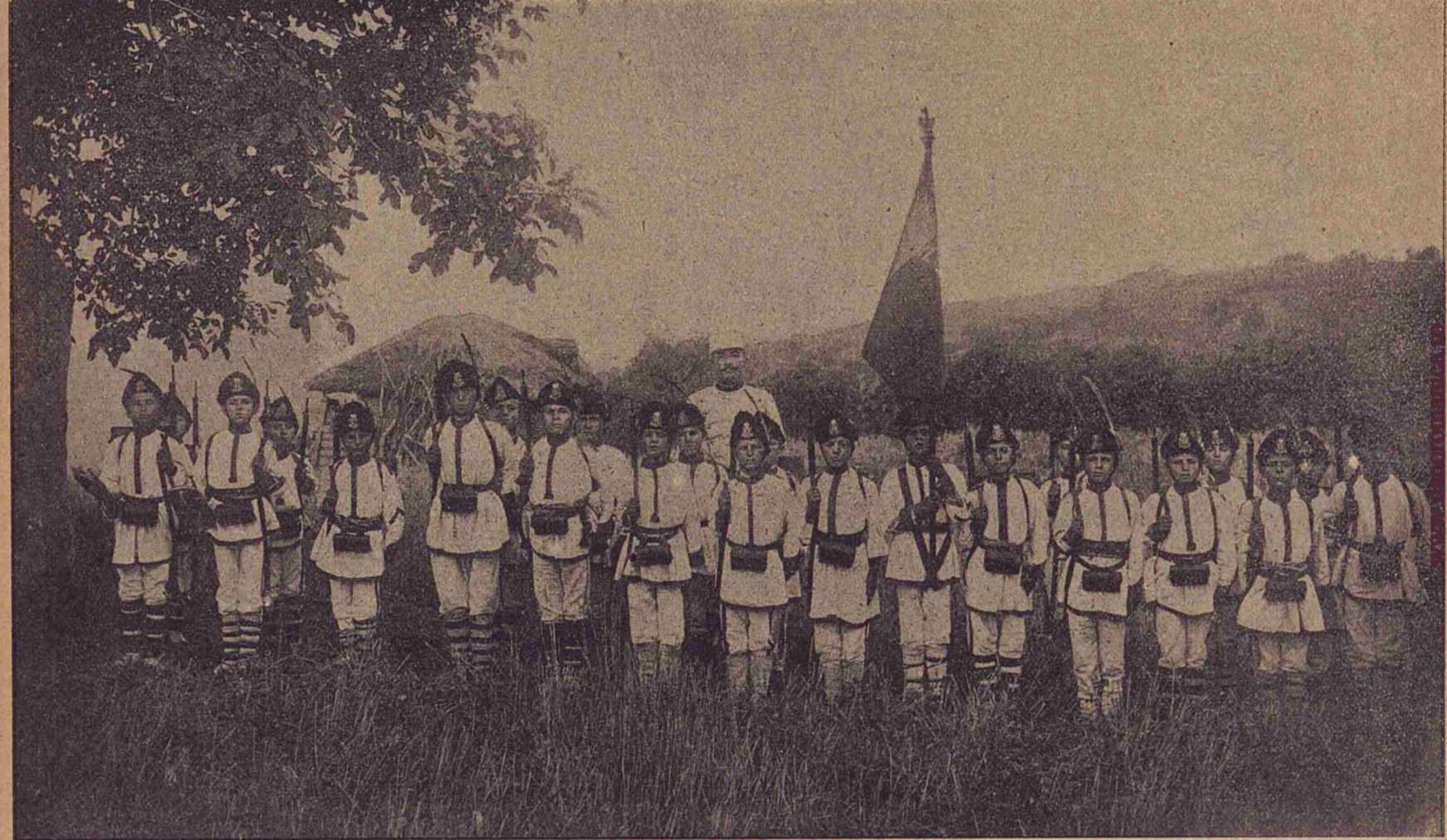
Am socotit că este interesant să spunem aceștia cititorilor «Albinei», mai ales că ideea aceasta de «ofițer educator» de mai mult timp și a găsit la noi aplicare.

Gh.

~~~~~

Unde este credință, acolo este iubire; unde este iubire, acolo este pace; unde este pace acolo e bine cuvântare; unde este bine cuvântare acolo este Dumnezeu; unde este Dumnezeu, acolo sunt toate bunurile.

~~~~~

După «Bul. Armatei și Marinei».

Formația în linie a micilor dorobanți cu Gornști și Drapel.

(Imprumutat Rev. «Albina» gratuit).

Cultura legumelor în vechime.

Sliniu în Istoria Naturală, în capitolul unde vorbește despre cultul usturoiului și al prazului, zice: «Popoare întregi trăese numai cu legume, precum sunt Egiptenii». Astăzi noi am râde, negreșit, de ideea că pe sfântul altar a lui Dumnezeu ai putea duce ca jertfă ceapă și usturoiu. La vechii Egipteni însă ceapa eră cel mai sfânt lucru pe care un bine-credincios putea să-l aducă în genunchi în fața altarului, și cel mai sfânt jurământ în fața vecinicilor puteri ale cerului îl făcea Egipteanul punând mâna pe-o ceapă, cum pune creștinul mâna pe cruce. Asta o știm din mulți scriitori vechi și chiar din zugrăvilele de pe pereții templelor egiptene. Tot Pliniu zice: «In jurămintele lor Egiptenii țin ceapa și usturoiul de-o potrivă cu zeii», ceea ce vrea să spue că Egiptenii făceau jurământul zeilor pe ceapă. Firește, nouă ne pare acest lucru prea fără rost, și le vor fi părut și altor popoare noi și vechi. Știu că poetul satiric al Romanilor, Juvenal, vorbind de acest cult al Egiptenilor pentru ceapă și usturoiu zice: așa dar zeii egipteni cresc în grădina de zarzavat.

Lucru ni se pare ridicol fiindcă nu-l înțelegem și fiindcă trăim în alte timpuri și alte locuri. Popoarele de azi au moștenit dela cele vechi obiceiul de-a jură pe pâne și pe sare. Eu nu știu dacă Egiptenilor vechi nu le ar fi părut tot așa de curios, și poate de ridicol, să juri lui Dumnezeu pe un drobieț de sare.

În Carte a patra a Pentateuhului, cap. 11, vers 5, Judeii duși prin pustie de Moise se plâng așa: «Adusu ne am aminte de peștii care-i mâncam în Egipt de geaba, și de crastaveți, și de pepeni, și de praz, și de cepe, și de usturoiu.» (1) E caracteristic că Iudeii, flămânziți și hrăniți numai cu mană, își aduc aminte cu atâta «poftă» — căci însăși biblia o spune în versetul 4 că șezând plângeau fii lui Israel și poșteau cu poftă — își aduc aminte de ceapa și usturoiul Egiptului. Iudeii negreșit s'au obișnuit cu ceapa și cu usturoiul în Egipt, pe timpul lungii poposiri acolo în călătoria cea vecinică a lor dintr'un loc într'altul. Obiceiul n'a fost al lor, ci l-au luat prin îndelungată deprindere dela Egipteni cari erau grozavi iubitori de ceapă, după cum o spun într'o singură mărturie și Moisi și autorii de mai târziu Pliniu, Teofrast și Ateneu. Ceapa Egiptenilor însă nu se poate pune alături cu ceapa ce crește pe la noi. Ceapa ce crește și astăzi prin Egipt, și numai acolo, e neobișnuit de blândă, albă ca zăpada și neînclipuit de fragedă, și n'are nici un fel de gust înțepător. Astfel e lesne de explicat de

(1) Traducerea bibliei de Buzău (1854). Vol. I. p. 263.

ce inbeau Egiptenii așa de mult ceapa și o cultivau pe întinderi uriașe, bine înțeles cu alte legume alături, așa că ei erau într'adevăr grădinarii lumii vechi. Cetitorul, dacă de pe-o hartă cunoaște țara Egiptului, vede că ea e o fâșie îngustă și nesfârșit de lungă, de-o parte stavilită de pustiurile Libiei cu nisip sburător, de alta de un lanț de munți de piatră. Egiptenii aveau puțin pământ de cultivat; acesta eră o mare parte a anului sub apa revărsată a Nilului; când se retrăgeau apele ei semănau pământul cu cereale și cu legume, ne având unde să lase și locuri de pășune pentru vite. Aveau într'adevăr puține vite, căci pământul fiind după revărsare moale și gras, nu eră nevoie de boi ca să-l are. Un singur om putea trage după el plugul, precum vedem din picturile de prin temple. Păstori nu erau ei de loc fiindcă nu puteau ținea vite; pe păstori îi priveau ca pe-o clasă de oameni vrednici de rușine, lucru care cu vremea a intrat și în ideile poporului iudeu, cel ce din felul său dintr'un început eră păstor și mai târziu — cum vedem din biblie — se cam rușină de păstorie. E sigur că Iudeii în Egipt erau o clasă de oameni desprețuiți, fiindcă erau singurii păstori în țară, singuri ei țineau vite — nu numai că aveau dragoste de ele, ci mai mult fiindcă le eră silă de munca pământului, precum le-a fost totdeauna și le este și astăzi și le va fi în veci. Plecarea lor din Egipt, probabil, n'are altă cauză decât vecinica gâlceavă între un popor muncitor care se trudea cu pământul și altul îngrozit de orice oboseală a trupului și obicinuit să trândăvească pe lângă turme.

Ne având vite, Egiptenii nu erau mâncători de carne. Puținele vite ce le aveau le trebuiau pentru lucrarea pământului. Porci nu țineau — și acest lucru l-au luat Iudeii dela Egipteni — ca animal necurat. Capre nu țineau de loc, căci n'aveau unde. Prescris de lege eră să ții numai atâtea oi, câte să ție prășila, spre a nu se știrbi mai ales sfântul obicei de-a mânca fiecare familie un miel primăvara la «trecerea soarelui din emisfera sudică în cea nordică», adică la echinocțiu. Și acest lucru l-au învățat Iudeii dela Egipteni, cari si-au instituit Paștele lor la echinocțiu, și din trecerea soarelui peste ecuator au făcut după unii o «trecere a îngerului pela fiecare casă» împlinind o barbarie dintre cele mai cumplite cu uciderea copiilor, după alții «trecerea Iudeilor prin Marea Roșie». Se înțelege, vorba și ideea «trecere» a Egiptenilor trebuiau s'o tâlcuească Iudeii cumva prin altă trecere.

Ceapa a fost cultivată în Egipt din cele mai vechi vremuri ale țării. Cele mai vechi monumente o amintesc. Herodot (cartea II, cap 125) zice vorbind de piramida lui Fiops (1):

(1) Egiptologii moderni citesc așa, nu Keops (sau Cheops).

Pe piramidă e și arătat, în litere egiptene, cât au costat ridichele, ceapa și usturoiul pentru lucrători, și s'au cheltuit (după cum îmi aduc bine aminte că mi-a spus tâlmaciul care citea literile) șesasesprezece mii de talanți de argint. Suma asta ar fi enormă, când te gândești ce ieftenă putea să fie ceapa într'o țară de grădinari.

Importanța cepei ca hrană a făcut apoi ca ea să capete o însemnătate religioasă. Fiind hrana de căpetenie — baza alimentației — a Egiptenilor, ea a ajuns să fie privită ca sfântă. Cele mai mari jertfe pe cari le putea aduce zeilor un om sărac erau tocmai cele mai frumoase cepe pe cari le avea. Precum ieșim noi astăzi înaintea regilor, când călătoresc prin țara lor, cu pâine și cu sare, așa le eșiau Egiptenii cu ceapă. Din inscripțiile de pe piramide se știe că între fructele pe cari le duceau anual regelui Fiops (cam pe la 2200 înainte de Hri.tos) ca dar de anul nou o procesiune de bărbați și de femei, eră în fruntea tuturor ceapă. Cum s'au schimbat vremile și oamenii! Să duci, astăzi, nu unui rege dar unui hamal ca dar de anul nou câteva cepe!

Tot așa de mult cultivat eră și usturoiul, însă el nu se bucură de privilegiul sfințeniei. Pentru mirosu-i greu, el eră ocolit de clasa celor de sus, iar preoții n'aveau voie nici să-l vadă măcar necum să-l mănânce. Pentru preoți usturoiul eră necurat, cum e și astăzi pentru preoții lui Dalai-Lama în Tibet, căci zic acești din urmă: «Budha nu primește rugăciunile rău-mirositoare». Preoților le eră oprită mâncarea nu numai a usturoiului, ci și a fasolei, a linteii, a mazărei, a bobului. Dacă preoții și nobilii nu-l mâncau, cu atâta mai cu drag îl mistuiau în cantități uriașe oamenii din popor. În Egipt și astăzi usturoiul e una dintre legumele cele mai cultivate; însă după mărturiile călătorilor europeni, deși Coptii — urmașii Egiptenilor vechi — consumă mult usturoiu, al lor, cel din țară, li se pare prea dulce, de-aceea importă foarte mult usturoiu din Siria, mai iute la gust și mai arzător, și-i zic «rădăcină de Damasc». Toate popoarele sudice au iubit și iubesc usturoiul. Grecii cei vechi îl cultivau foarte mult, iar Romanii și mai mult. În toată Italia, cu deosebire în colțul sudic, se cultivă usturoiul prin grădini pe întinderi cât vezi cu ochii; el eră hrana principală a poporului sărac, a sclavilor, a soldaților, mai ales făcut mujdeiu, zdrobit bine și amestecat cu oțet. Soldații trebuiau să aibă totdeauna usturoiu în ranița lor; și precum astăzi bunăoară soldații nu pot să plece în marșuri, în tabără ori în răsboaie, fără pesmeți, așa regulamentul militar al Romanilor cerea ca soldații să-și aibă usturoiul cu ei. Mi se pare că în Tit Liviu am cetit, că într'un ordin de mobilizare se porunceă soldaților să-și ia fiecare mâncare pe 9 zile, 10 pari în spate (pentru parapete), trei pâni și treizeci de căpățâni de usturoiu. De altfel Romanii, chiar

și cei din clasele înalte, nu se sfiau să mănânce usturoiu crud, și împăratul Cesar August mănca adeseori la împărăteștile sale mese între senatori usturoiu crud. El de obicei mănca ori când îi eră foame și ori-unde, de aceea îl vedeai mănând pe drum, prin for, în senat, pâne cu brânză ori cu usturoiu, fiindcă eră foarte cumpătat în mâncare.

Soldaților romani li se da usturoiu, fiindcă se credea că el te înviorază și te iutește. Pliniu mai zice: «Usturoiul are foarte multă putere și e mai ales priincios acelor persoane cari schimbă locul și apa». Tot Pliniu laudă cu mari cuvinte bunătatea usturoiului ce crește prin Egipt și prin Palestina. Iudeii au învățat să mănânce ceapă dela Egipteni, usturoiul însă s'au deprins să-l mănânce în țara lor. În Talmud se face foarte adeseori pomenire despre usturoiu.

În vechime și ceapa și usturoiul erau cunoscute ca leacuri la multe boale. Și Egiptenii cunoșteau de mult oblojelile cu ceapă coaptă, pusă fierbinte pe anumite bube. Usturoiul îl cunoșteau ca alungător de vermi din rană și ca leac al durerii de măsele. La Romani usturoiul aveă și putere anti-demonică, adică de-a alungă duhurile rele, tocmai cum are și la noi, căci el e cel ce alungă strigoii.

G. Coșbuc.

SCRISORI

— TRIMISE DE UN PRIETEN PRIBEAG —

Mă apucase vremea rea la baltă, o ploaie viferoasă care răscolea în șuvițe lungi, în stropi fumurii apa, care aplecă până în unde pământurile roscate ale trestiiilor. După asfințit, odată cu nouri ca păcura, veni noaptea grea, posomorâtă, cu miile-i de glasuri de spaimă. — Și la adăpost, în moara afumată, în jurul focului de sfat, cu Românii apucați de noapte și vreme rea ca și mine, ascultam ciuruitul ploii pe acoperișul de șindrilă veche, deasupra, — pe când morarul, după ce ne ospătase cu mămăligă din fruntea făinei și cu pește zvârlit viu în jar, fript înăbușit și tăvălit în salamură, ne spuneă câte grozăvii toate despre întâmplări vechi, «când erau oamenii altfel, nu ca acum!»

Râșnițele se odihneau.

«Au muncit destul astăzi! zicea moș-Gavril, morarul. Las'să se hodinească și ele. Poate ți-i gândul să spui că nu?»

Și se uită drept, printre sprâncenele tupoase, când la unul, când la altul.

«Poate ți-i gândul să spui că nu?»

— Ba las'să se odihnească! zice unul.

— Hm! mormăe moșneagul, și scuiță în jar.

Din lăptoc, pe sub roți, tremură apa cu sunet de cristal. Și focul arde, fâlfâind cu limbi roșii care se încovoae ca sfârcuri de bice, zvârlind umbre fugare pe pereți și pe marile roți neclintite.

Moș-Gavril își freacă barba tunsă scurt și iar par'că se răstește la noi:

«Eu ași bea o țigară de tutun, *domnule!*...»

Și asta-i una din cele multe ale moșneagului: zice *domnule*. «Cum zic boerii... Adică noi, ce, n'avem voie să zicem așa?»

«Ș'ași bea o țigară, că n'am ce face alta... Cum? poate ți-i gândul să spui că nu? Ha? Acuma eu cu luleaua n'oiu bea, să mă tai...»

— Și de ce? întreb eu, întinzându-i tabacherea mea.

— De ce? Apoi vezi, aici e aici... Un bunic, un răzbunic, nici nu mai știu ce, de-al *nostru*, sta tot în moara asta... Și cum bea el cu luleaua, iacă vine și dracu'.. Ce? adică... te uîți așa nu știu cum?... hm! *Domnule!* ți-o spun eu! Și vine dracul — bată-l Dumnezeu să-l bată și infunda-i ar toaca raiului urechile — și se pune așa la foc, bunăoară cum stăm noi aici, — ș'odată, cu dosul palmei, pâc! în lulea... Ei al dracului! Nu i-a dat focu'n ochi? N'a rămas omul chior? Cum? poate ți-i gândul să spui că nu?...»

Moșneagul grăește cam cu ciudă. El înțelege că trăim în vremuri grele — cum spune întotdeauna, — și vede bine că credința s'a dus, — he-he! par'că nici n'ar fi fost... Vremea lui *Antihârf*, ce crezi? Și înțelege că acuma cu greu se cred poveștile cele vechi, întâmplările bunicilor și ale răzbunicilor... Și de-accea se uită așa, cam încruntat la zâmbetele noastre...

Cum? a venit Necuratul în moara asta? grăește unul din oameni, scormonind jarul.

— Da! zice îndesat moș-Gavril. Da! da! a venit! Pân'ce n'am adus eu șapte popi ș'au citit o noapte întreagă — câte-un galben le-am dat, — n'am scăpat de pacoste... Chiuia printre roți și prin pod, în fiecare noapte, *domnule!* — Câte-a pătit bătrânul, — phii! trei zile și trei nopți să le povestești și să nu mai gătești... Ei, dar erau și alți oameni. Acù ce? acù poți să zici că-i peirea lumii... Nu umblă oamenii ca Aghiută pe două roate? — Umblă! Nu trimet scrisorile pe sârmă — la mama dracului? — Trimăt! N'au închis pe Caraschi în mașină, de pufnește și țipă și duce câte douăzeci de căruțe pe niște muchii de fier? Au închis! — Duce! — Ce? Cu mine nu merge, *domnule!* Eu știu! În vechime eră altfel..

— Pe atunci umblă necuratul în voe...» șoptește un glas.

Moș-Gavril își răsfrânge buzele cu dispreț:

«Ce? Umblă în voe? Ei și ce? Da! umblă! da! — Da-i vorba că erau altfel de oameni!..»

Și iar ne privește urât. Dar se vede că are gust de vorbă.

Eu zie, întinzând tutunul :

«Nu mai faci o țigară, moș-Gavril?»

— Fac, să știi că fac, domnule! Și eu din lulea nu ți-oiu bea, să mă și tai!...

Focul scade. Pe unele fețe-luminate sticlese ochii ca stelele; alte obrazuri stau în umbră. Și moș-Gavril trage adânc din țigară și zvârle fumul pe nas și prin colțul gurii închizând dintr'un ochi. Ploaia ciurue domol deasupra; sub roți apa picură răsunător: pic-pic!

«Apoi acū baba doarme, zice moș-Gavril; dar să fie ea aici, și-ar face cruce, și-ar stupi în sân și m-ar afumă cu tămăe... Cumplită fume! Nu-i place ei s'audă lucruri de acestea, și pace! Și cum spun, sta bătrânul în moara asta.. și iaca vine, într'o bună zi, un moșneag cu o traistă de grâu la măcinat... Bine, macină... Dar bagă de seamă morarul la cela, când răscoleă făina cu mâna, — că aveâ la degete niște ghiare ia așa — lungi și ascuțite... Când răscoleă făina i le-a văzut; când și a tras mânila afară, unghii ca la toți oamenii... Iar seara, când să plece străinul, aude bătrânul glas :

«Morarule!

— Ce-i?... M-ai strigat?

— Nu, nu te-am strigat,» zice omul, și pleacă cu sacul în spate.»

Moș-Gavril stă o clipă, parcă se gândește. După aceia povestea prinde a curge înceată.

Se face noapte, stă moara. Bătrânul vrea să închidă ușile. Scoate afară capul și se uită încolo, se uită încoace... Din stuh pornește iar o șoptă. par'că tremură pe vânt :

«Morarule!»

«Mă strigă cineva!» zice bătrânul, — și ese. — Erâ om strașnic, cât un munte. Rupeâ potcoava'n degete ca pe'un vreas, ce crezi? Să se înfricoșeze el de ceva, — nici vorbă.

Se uită încolo, se uită încoace, întunecet beznă. Dă să intre pe ușă; înapoi, iar s'aude glasul ca o suflare :

«Morarule!»

Se întoarce iar și face câțiva pași pe malul iazului. Nimic. Dar chemarea iar izvorăște din întuneric. Și se ia după glas, prin noapte și merge el până la marginea satului. Acolo, într'un bordeiu, o leacă de lumină. — Intră înlăuntru; dar nici nu l-a chemat nimeni, nici nu și-a dat seama de ce intră.

Acolo, în bordeiu, un moșneag, o babă și o fată. Moșneagul par'că erâ cel ce venise la moară; baba aveâ un clonț care-i intră în gură; fata minunea minunilor; dar nici nu priveâ, nici nu zâmbeâ, nici se mișcă. Sta ca o stană. — Și moșneagul cu baba stăteau la vatră și se uitau la o ulcică ce sta lângă jăratec cu fundul în sus.

Se oprește morarul. Nimeni nu-și întoarce ochii spre el. Par'că un farmec îl împresoară. Fata stă neclintită, fără suflet ai zice. — pe când, dintr'odată, în ulcică, ceva viu pare a se zbate, ceva viu ca un suflet omenesc, și un glas subțire țipă jalnic :

«Morarule! morarule!...»

Bunicul înlemnește. O tăcere și-un fior de ghiață i se abat pe inimă. Simte că ceva îl trage, îl soarbe, și inima prinde a-l durea. Un ac subțire îl înțeapă sub țâța stângă, iar glau' sul cu durere îl strigă :

«Morarule! morarule!»

Și deodată îi vine în minte semnul crucii. Iși face cruce cu limba repede. O căldură lină îi străbate corpul, de pe brațe, de pe picioare par'că-i cad lanțuri, — și se trezește afară, în răcoarea nopții. Se repiede spre moară. Se împiedcă și cade. Se ridică și dă cu ochii de bordeiu. Iar își face cruce, și pornește rostind *Tatăl nostru*.

Apoi cu asta nu se putea să nu răzbată; și ajunge la moară, într'un suflet, ostenit; cu ciolanele frânte. Când colo la moară, stavilele scoase, roțile pornite, vuind și fărâmiând apa în speteze, râșnițele hârâind, — iar ici, poate unde stăm noi, — hm ! un oaspete, un om pe care nu-l văzuse niciodată. La lumina focului îi sclipiră ghiare la mâni; dar când se uită morarul de-aproape degetele erau ca la orice om.

Se alătură de străin, mirat, vrea să-l întrebe. Cela se întoarce și rânjește.

«Ce cauți aici? întrebă morarul.

— Am venit c'o țigla de friptură....»

Și rânjind, întinde pe jăratec o țigla în care eră înfiptă o broască mare, spintecată în două. Se apleacă și întinde o limbă lungă, roșie și ascuțită și atinge cu vârful ei broasca. Se îndreaptă apoi și rânjește, cu ochii când albi, când negri, cu două lumini verzui:

A! Bună friptură!!...»

Și dintr'odată răsar alături, lângă jar, și baba cu pliscul intrat în gură, și fata neclintită, ce pare fără suflet, și ulcica care tremură, se tângue și grăește, oftează tânguitor:

«Morarule! morarule!»

Atunci se mânie dint'odată omul. Lui nu-i prea suflă așa oricine în borș! Iși umflă coșul pieptului, face o cruce mare cu dreapta, își înalță pumnul, și, când răcnește odată: «Piei dimone!», și pumnul îl lasă ca pe-un baros de fier pe ulcică.

Ș'un pocnet mare cutremură moara, ca de tunet. Roțile și apele stau, undele fug tremurând printre speteze, cu flacări rupte din jar, cu fum de pucioasă, se înalță albastrii, se sting și bătrânul și baba, și rămâne în lucirea lină a jarului, cu fața în sus, cu mâinile pe piept, cu ochii închiși, fata fără glas și fără privire...

Moș-Gavril tăcut. Apele țâraiau sub roți: pic-pic-pic, într'o liniște adâncă.

«Asta-i o poveste din alte vremuri...» zise el domol și zâmbi în lumina scăzută a jarului.

«A fost asta? — N'a fost! șoptesc eu cam cu sfială.

— Poate n'a fost, da, poate n'a fost! răspunde morarul. Dar dacă așa spun bătrânii... Domnule! așa spun bătrânii! Și poate ți-i gândul să spui că nu? Acu-i vremea lui Antihârț, nu se mai petrec așa lucruri minunate... Acu nici dracul — ptui! — n'are când sta la palavre... Ba acu fuge și de copii... A fugit ci-că într'o fântână părăsită ș'au dat de dânsul ș'acolo; s'a ascuns într'o oală spartă pusă într'un par, — și dimonii de copii nu i-au dat nici acolo pace: s'au pus cu pietre să dea la țintă să spargă oala... Vai de capul lui! D'apoi aici, la ezătură? Nu vin cu sânii plini de bolovani, și nu-l *incue* la fund? Toată ziua: buf! buf! Zice că'nchid pe necuratul în fundul apei. Ce să-l mai închidă? S'a dus, pfui! nu mai este ..

Asta-i! nu mai este! dac'o fi fost vre-odată... Asta-i! Eu, alt diavol decât omul, spun drept, n'am văzut!...

Și moș-Gavril început a râde, răsucindu-și altă țigară din tutunul meu. Apoi în stângerea flăcărilor, o tăcere mare ne învăluî pe toți ca o taină.

Mihail Sadoveanu.

Vaccinul contra tuberculozei.

În orașul Melun din Franța s'a ținut la 3 Decembrie (stil nou) o adunare convocată de o societate medicală, pentru a face cunoscute publicului experiențele cu vaccinul contra tuberculozei.

Societatea aceasta, compusă de medici și veterinari, a încercat, în curs de un an, vaccinul cunoscut sub numele de «serum» al lui Behring. Au luat 35 de vaci. Pe unele le-au altoit cu acest serum, pe altele nu le-a altoit; le-au pus pe unele să trăiască în acelaș grajd cu vaci ofticoase, pe altele le-au bolnăvit dea dreptul, introducându-le în vine boala ofticeii.

După multe și felurite încercări și observări, vacile au fost tăiate și s'au cercetat cu deamăruntul toate organele lor. Rezultatul este că toate animalele vaccinate au scăpat de oftică, iar cele nevaccinate s'au bolnăvit.

Toată lumea care se adunase a fost dusă în sala

unde se aflau organele animalelor ce servise la experiențe și s'au dat explicările necesare; apoi un profesor—directorul școlii veterinare dela Alfort— a ținut o cuvântare, arătând modul cum s'a lucrat și însemnătatea rezultatelor, pentru mersul științei.

Ședința s'a terminat, trimițându-se vestitului profesor Behring din Germania o telegramă de felicitare și mulțumire.

Este un pas însemnat în drumul pentru a se găsi leacul ofitei.

Radu.

IN ZADAR

In zadar luciți în raze, stropi de rouă din cărare:
Nu mai am acum putere să vă fac mărgăritare,

Și s'adun din lună aur și argint curat din stele,
Ca să vă 'mpletese în mândra salb'a visurilor mele.

In zadar șoptiți, izvoare, sus în munți și jos pe șesuri:
Am uitat povestea voastră cu atâtea înțelesuri.

Și 'n zadar, în luminișul de mesteceni și răchită,
Îți visezi pustietatea, bancă tristă și 'nvechită,

Și te uiți, cum bate vântul cele crengi de floare pline
Troienind cărarea strămtă, care duce pân'la tine.

Nu mai are cin' să-ți vie în amurgul înserării,
Să li-arăți nemărginirea și albastrul clar al zării,

Și să desvelești a văii minunată frumusețe,
Ca din toate multe taine să 'nțeleagă și să 'nvețe.

Și cetăți aeriane să-și zidească împreună,
Ori să stea uimiți în fața răsăritului de lună.

Că și-au strâns în taină mâna și-au pornit pe două drumuri,
Fără iarbă înflorită, fără umbră și parfumuri.

Și s'au dus, s'au dus în lume, ca să nu mai vie iară,
Cei ce-ți alungau pustiul răsărind în fapt de seară.

Ecaterina Pitiș.

Cazarma-Școală

Doi instructori Sub-ofițeri cadre permanente și doi dintre micii dorobanți gradați.

(După "Buletinul Armatei și Marinei", împrumutat Albinei gratuit).

BALOANE

Inălțarea și pogorârea baloanelor.

Am spus în numărul de acum 2 săptămâni al «Albinei» de ce se urcă și plutesc baloanele în aer. Am spus că trupul balonului e format de o minge mare de pânză, umflată cu un gaz mai ușor decât aerul.

Baloanele se fac de mărimi deosebite, și ca să știm volumul unui balon e destul să măsurăm lungimea liniei celei mai lungi, care trece prin năuntru balonului, care linie se numește «diametrul» balonului. Astfel, să luăm de pildă că această linie ar fi de 15 metri (cam 7 stânjeni și jumătate). Volumul balonului ar fi de 1766 metri cubi (cam cât o casă lungă de 10 stânjeni, lată de 8 stânjeni și înaltă de 3 stânjeni). Inșă am spus că un metru cub de aer la suprafața pământului cântărește 1.300 grame; deci 1.766 metri cubi vor cântări 2.295.800 grame, sau rotund 2.296 kilograme. Inșă greutatea balonului se compune din greutatea gazului cu care umflăm balonul, greutatea pânzei balonului, a coșului și rețelei de care e atârnat coșul, în fine a oamenilor ce se pun în coș, cari se numesc «aeronanți».

Să ne închipuim că umflăm balonul cu gaz de iluminat: un metru cub de acest gaz cântărește 700 de grame (densitatea 0,55); deci 1.766 metri cubi vor cântări 1.236.200 grame, sau rotund 1.236 kilograme. Astfel că până la greutatea aerului de 2.296 kilograme mai rămân 1.060 kilograme. Această greutate e mai mult decât trebuie pentru a acoperi greutatea pânzei, a coșului, a rețelei și a aeronanților. De aceea ca balonul să nu pornească a se urcă prea repede în sus, și spre a potrivi înălțimea la care vor să se urce aeronanții, se mai adaugă saci mici cu nisip în coș, așa că diferența dintre 2.296 kilograme și greutatea totală a balonului, cum o arătarăm mai sus și împreună și cu acești saci să fie numai de câteva kilograme (4—5 kgr.). Atunci balonul lăsându-se slobod, pornește a se înălța domol de tot. Și aeronanții au grije ca cu cât se urcă mai sus să arunce din când în când din nisipul din saci, deșertând întâiu un sac, apoi altul, până ajung la înălțimea voită și de acolo nu mai varsă din nisipul rămas, căci au nevoie la pogorâre de o rezervă de nisip.

Și s'au făcut și încercări, cari au reușit de minune, ca să se poată cârmui balonul prin aer, cum se cârmuește și vaporul pe apă. Am să spun și despre aceasta mai în urmă.

Curioasă lighioană mai e și omul! Firea nu l'a înzestrat cu înotătoare ca pe pești, să poată în mod firesc să plutească pe apă și să străbată mările și oceanele; nu l'a înzestrat cu aripi ca să zboare ca pasările în mod firesc și să străbată aerul. Și totuși el, pătrunzând cu mintea lui legile firei, a pus-o pe ea însăși la jug pentru el, ca să-l poarte pe apă, ca să-l poarte în aer. Nu mi-ai dat înotătoare ca să străbat mările, nici aripi să sbor și să străbat aerul, pare a zice omul firei: dar nici nu-mi voiu bate capul să mă obolesc înotând sau sburând, ci tu natură vei fi slujitoarea mea; eu voiu stă liniștit în vapor sau în coșul balonului, și tu mă vei purta pe apă sau înălță în aer, cât voiu vreă și unde voiu vreă.

Condurul, regele vulturilor, care este pasărea care zboară cea mai sus, zboară până la 9000 metri; și totuși omul cu balonul poate sburà și mai sus; dar își poate da condurul seama de cât de sus a sburat? Omul, fără aripi, fără fulgi, fără tului măcar, îl lasă mai pe jos; și știe în orice moment cât e de sus, câtă distanță e dela el până la pământ; căci cât e de sus balonul o arată aerul însuși în care el plutește, prin apăsarea straturilor mai superioare, care se vede asupra unui instrument numit barometru.

Cât de nevărstnic e un om care nu știe carte, căci nu știe nimic din toate astea, și cât de copt la minte e știutorul de carte. Neștiutorul de carte văzând minunățiile scornite de cel știutor, nici nu-i vine să le crează ca lucruri omenesti, ci le ia de drăcovenii. Așa, s'au văzut la a doua înălțare a balonului România, unii oameni, neștiutori de carte, cari crezând că balonul e o drăcovenie, au trags cu pușca în el, când se pogorà, ceea ce e o adevărată crimă, crimă de om nebun. Glonțul ar fi putut să nemerească pe vre-un aeronant, și să-l omoare, sau putea să nemerească balonul și să-l găurească, și să-l facă să ia foc. Și s'ar fi produs moartea a patru ființe, oameni de mâna întâia ca știutori de carte, cari nu aveau nici o vină.

În loc ca oamenii neștiutori de carte să vază cu cât le sunt mai sus oamenii știutori de carte, și să-i respecte; și să caute a află dela aceștia cât mai multe; să-i omoare?

E o sălbătăcie fără seamăn, un fapt nu de creștin, ci de o fiară.

Daca țăranii noștri ar fi știutori de carte, nu ar vedeă în toate născocirile omului, decât puterea ce a dat Dumnezeu omului ca să se înalțe până la el. Dumnezeu e cel ce îndreaptă pe om la bine; el a dat omului înțelepciune ca să păstreze legile firei, el a dat omului mintea, care este o parte din dumnezeirea sa. Prin mințe omul se înalță spre Dumnezeu, și învățătura de carte îi ascute mintea, și înalță deci pe om. Cei neștiutori de carte să aibă măcar judecata că dacă ei nu știu carte este o nenorocire pentru ei, nenorocire de care nimenea nu e vinovat.

Și că deci, orice om, chiar fără știință de carte, dar cu dreaptă judecată, trebuie să dorească știința; și să caute dacă mai e vreme, dacă vârsta-i mai dă voie, să învețe și el ceva cât de puțin, tot e bine; iar pentru copii lor, toți oamenii să se gândească că după cum sunt datori înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor să-și hrănească copii și să-i ajute să trăiască, tot atât, ba încă mai mult, sunt datori să le dea și înlesnirea să învețe carte: să-și pună omul carnea lui în saramură, cum se zice, numai să facă din copii lui știutori de carte. Guvernul, când obligă pe părinți să-și dea copii la școală, o face tocmai cu dragoste părintească, cu dorul sfânt ca lumina șlinței să alunge întunecul neștiinței dele țară. Și când se va ajunge și la țară să se știe carte bine, atunci soarta tuturor țăranilor, care acum e atât de grea, se va îmbunătăți. Câți fii de țărani, pentru că au învățat carte nu au ajuns să se înalțe în lume să fie în cele mai înalte dregătorii în stat, respectați și iubiți de toată lumea. Și e trist, trist de tot, că acest popor creștinesc, blând și blagoslovit de Dumnezeu, să cadă în așa păcate că din neștiință să facă omor de oameni.

Dar să mă întorc la baloane. Când aeronauții au ajuns la înălțimea voită, și voiesc să se pogoare, atunci iată ce fac. D'asupra balonului e o gaură mică, astupată cu un *căpăcel* care se numește *supapă*. Supapa are o coadă de care e atârnată o frânghie, care atârână în jos până la coșul în care sunt aeronauții. Și, când aeronauții voiesc să se pogoare, unul din ei trage nițel de sfoara supapii, și supapa se urcă în sus și lasă gaura deschisă prin care iese o parte din gazul ușor din balon; și ca să nu iasă prea

mult deodată, nu ține deschisă mult supapa ci numai puțin și iar dă drumul sferei, ca supapa căzând peste gaură să o astupe din nou. Din pricina gazului ieșit, balonul se sbârcește, căci aerul din afară apasă pe balon, și înăuntrul lui acum e mai puțin gaz care să i se împotrivească. Balonul astfel mai micșorându-se, deci și volumul de aer cât balonul și care făcea ca balonul să plutească la acea înălțime, se micșorează; și astfel greutatea lui începe a fi mai mică decât a balonului, iar balonul ca mai greu începe să cadă în jos. Dacă căderea începe prea repede, ca s'o mai stâmpere, aeronauții mai aruncă nițel nisip, până se ajunge încetul cu încetul la o pogorâre lină. E nostim că aeronauții nu simț că se urcă sau că se pogoară; dar cu ochii la barometru, văd totul, ca cum ar avea cea mai desăvârșită simțire. În pogorâre balonul, dând de straturi din ce în ce mai dese de aer, ajunge de se oprește; și iar se mai deschide supapa, mergând tot astfel până ce balonul ajunge la pământ. De balon e atârnat un otgon, și de acest otgon e o ancoră; când balonul ajunge la pământ, aeronauții dau drumul ancorei, care se târâe pe pământ până se oprește de ceva, și atunci balonul oprit în loc, unul din aeronauți cel mai îndemânatic se pogoară și ajută și celorlalți să se pogoare.

Omul a făcut firea sluga lui, dar și omul e sluga firei, și ce simte omul în balon e ca un fel de vis. Voi arată această în unul din numerile viitoare ale Albinei și voi mai spune și altele.

Ion Ofescu.

Cum se poate afla dacă oțetul este făcut din vin. — Toată lumea știe că oțetul se face din vin, din tescovină sau chiar din așchii de lemne. Adese ori însă se falsifică, dându-se în loc de oțet apă amestecată cu câteva picături de vitriol, care deși are gustul înțepător al oțetului, însă e vătămător sănătății. Ca să recunoaștem oțetul adevărat de vin, se poate încerca astfel: Se varsă câteva linguri din oțetul bănuț într'o farfurie de lut smălțuită sau într'una de porțelan și se moaie într'insul câteva bucățele de hârtie albă sugătoare, se pune apoi farfuria pe un cuptor cald și se lasă până se usucă hârtia. Dacă e vitriol cu apă sau dacă e adăogat vitriol la oțetul slab pentru a-l întări, hârtia se va înnegri, iar dacă oțetul e curat din vin, hârtia rămâne albă.

REFORMA AXISELOR.

ub numele de *axise* se cunoșteau în țară la noi taxele comunale, puse asupra articolelor de consumație, ce se percepeau de comune la barieră. Erau în total — după legea maximului — 134 de articole, impuse la taxe, ce formau veniturile din axise. Dar nu toate comunele aveau taxate toate aceste articole. Comunele rurale în genere aveau mai puține articole supuse la taxe de axis iar taxele ce se percepeau erau mai mici ca în comunele urbane. Unele comune rurale din județele Mehedinți și Gorj nu percepeau nici un fel de taxe de axis.

Taxele de axise erau diferite și după fel de mărfuri și dela comună la comună. Taxa asupra spiritului varia bunăoară dela lei 6 pe decalitr, cum eră în comunele București, Iași, Galați, etc. la lei 0,50 pe decalitr, cum eră în unele comune rurale, fără a ține socoteală de comunele cari nu aveau taxe de axise.

Asupra vinului taxa variă dela lei 8 pe hectolitr, cum eră în București, Brăila, Dorohoiu, etc., la lei 1,50 și 2 lei pe hectolitr, cum eră în unele comune rurale. În câteva comune rurale vinul nu eră taxat. Taxa asupra țuicei variă dela lei 1,20 pe decalitr cum eră în București, Iași, Galați etc., la lei 0,20 pe decalitr, cum eră în unele comune rurale. În multe comune țuica nu eră supusă la nici o taxă.

Alară de taxele asupra articolelor de consumație ce formau axisele propriu zise se mai percepeau la bariere sub numele de *jugărit*, taxe pentru care și căruțe și asupra capetelor de vite înjugate. Comuna București percepea bunăoară 50 bani pentru car sau căruță și 10 bani pentru o vită înjugată. Comuna Iași percepea 30 bani pentru car și căruță și 10 bani pentru cap de vită, comuna Bârlad 20 bani pentru car și 10 bani pentru cap de vită, etc.

Taxele din axise formau cele mai însemnate venituri ale comunelor. Venitul brut din axise al comunei București bunăoară, eră de lei 6.905.433,82; al comunei Iași de lei 1.395.196,52; al Brăilei de lei 938.147,32, etc. Cel mai mare venit din axise îl avea Bucureștii și cel mai mic de lei 4.576,70 îl avea dintre comunele urbane comuna Baia de aramă.

Veniturile axiselor se ridicau la cifra totală de lei 26.131.738,53 din cari lei 20.486.107,36 se încasau de comunele urbane și lei 5.645.631,16 se încasau de comunele rurale. Aceste venituri erau provenite după cum am văzut din taxele asupra articolelor de consumație, ele păcătuiau dar ca toate impozitele indirecte de a fi prea elastice. Cifra lor de încasări eră variabilă după cum eră situația economică generală. Când starea economică a țării eră bună, atunci consumația fiind mai mare și veniturile din axise se ridicau la o cifră mai mare, când starea economică

eră rea, atunci veniturile din axise scădeau. Și cum bugetele comunelor nealcătuite pe bază de excedente, se rezemau mai mult în veniturile din axise, se înțelege ușor desechilibrul în care foarte des aceste bugete cădeau. Dar răul cel mai mare al axiselor eră chipul păgubitor în care ele se percepeau. Perceperea axiselor la barierele comunelor eră păgubitoare și comunelor și producătorilor și intereselor generale ale țării.

Eră păgubitoare comunelor perceperea axiselor la bariere, fiindcă pe de-o parte trebuia ca fiecare comună să țină cu mare cheltuială o sumă de agenți din cari unii destinați să încaseze taxele iar alții a păzi ca drepturile comunei să nu fie călcate; iar pe de alta fiindcă drepturile lor erau încălcate de acei oameni, de meserie contrabandiști, cari prin fel de fel de mijloace izbuteau să introducă mărfuri fără plata taxelor.

Aducea suferințe și pagube producătorilor acest chip de percepere, căci li sileă să-și piardă vremea așteptând la barierele comunelor rândul de a fi taxați și punându-i une-ori în imposibilitate de a-și desface mărfurile în timpul priincios. Iar interesului general eră păgubitoare perceperea axiselor la bariere, pentru că pe de-o parte substrăgea dela munca productivă o sumă de forțe, din care unele îndreptate spre a apăra interesele comunelor și altele a le încălcă; iar pe de alta pentru că barierele orașelor împiedecau libera circulație a mărfurilor, stânjenind comerțul țării. Lucrul este cunoscut: Erau mai grele formalitățile de trecere a mărfurilor dela o comună la alta decât acele ce se cereau mărfurilor străine, pentru a trece prin țara noastră.

Acestei stări de lucruri, care aducea pierdere de timp și de energie, încătușare în mersul afacerilor, a pus capăt legea alcătuită de d-l Emil Costinescu și pusă în aplicare în întregime la 1 Aprilie 1903. Prin această lege baricile s'au desființat. Din cele 134 articole supuse la taxe s'au menținut 38 asupra cărora statul pune taxele următoare: 6 bani pe grad și d calitru la spirt, 1 leu pe kg. de orice preparațiuni alcoolice, 1 leu pe kg. de esențe spirtoase, 1,50 lei pe kg. de uleiuri esențiale, 10 lei pe kg. de uleiuri de flori de portocale, neroli, etc., 1,60 lei pe kg. de licoruri, 1 leu pe decalitru de bere, 30 bani pe kg. de drojdii de bere, 60 bani pe decalitru de vin, 50 bani pe kg. de șampanie, 30 bani pe decalitru de oțet, 75 bani pe litru de esențe de oțet, 70 bani pe decalitru de țuică și rachiuri de fructe până la 30 grade centigr., 3 $\frac{1}{2}$ bani pe grad și decalitru de țuică și rachiuri din fructe dela 30 grade în sus, 5 bani la kg. de petrol rafinat, 5 bani la kg. de uleiu mineral și untură de pește, 10 bani la kg. de zahăr rafinat, brut, candel, 2 $\frac{1}{2}$ bani la kg. de glucoză, 50 bani la kg. de cofeturi de orice fel, patiserie etc., 1 leu la tona de cărbuni și coks, 1 leu la kg. de ceaiu, 30 bani la kg. de cafea crudă ori prăjită și surogate de cafea, 10 bani la kg. de cicoare, 5 bani la kg. de lămâi, portocale etc., 5 bani la kg. de măsline murate sau sărate în butoaie, 10 bani la

kg. de măslina de volo, smochine în cutii, struguri de Malaga, stafide roșii de corint, piper negru, piper alb și alte fructe meridionale, 10 bani la kg. de țări, stockfish, heringi, scrumbii, lacherdă, palamidă, caracatiță, sardele în butoaie, sardele rusești, stridii vii și midii, 50 bani kg. de conserve de stacoji, de stridii, icre negre tescuite etc., 8 bani kg. de ulei de măslina și orice alte uleiuri vegetale comestibile, 8 bani kg. de cacao în boabe, 20 bani kg. de cacao pisată, ciocolată de orice fel etc., 4 bani kg. de orez, 75 bani suta de kg. de făină și grișuri, 5 bani kg. de glutinuri, tapioca etc., 10 bani kg. de paste făinoase, 12 bani kg. de stearină și acizi grași, 15 bani kg. de lumânări de stearină, 7 bani kg. de ape minerale naturale sau artificiale.

Perceperea acestor taxe numite prin lege *taxe de fond comunal* nu se mai face la bariere, ci la locul de producere pentru mărfurile ce se produc în țară, sau la frontarie când mărfurile se aduc din străinătate. Asupra spirtului bunăoară taxele se percep de agentul fiscoiului chiar la fabrică, când este scos spre a fi dat în consumație. Tot așa asupra berei, zahărului, petroleului, făinei. Pentru mărfurile străine cum sunt untdelemnul, orezul, lămâele, portocalele, etc., taxele se percep odată cu taxele vamale de agenții vamali la birourile vamale dela graniță. Pentru vin și țuică legea prevede dispozițiuni speciale.

Ea supune pe cumpărători sau cei ce ridică din depozite aceste mărfuri să plătească taxele arătate mai sus și obligă în acelaș timp pe producători să facă cunoscut agenților fiscali, — când au vândut marfa — ca să vină să încaseze taxele cuvenite statului. În caz de neconformare la aceste dispozițiuni legea prevede pedepse atât pentru producători cât și pentru cumpărători. Legea mai prevede, că producătorii pot să fie creditați în caz când n'au mijloace cu ce să achite taxele la ridicarea mărfurilor. Dar atunci atât mărfurile ce ar fi mai rămas în deposit cum și toată averea datornicului rămân garanție pentru plata taxelor. Pe temeiul plăței taxelor sau a creditării acordate, agenții fiscali, emit un bilet de liberă circulație, cu care mărfurile pot să se ducă spre desfacere în orice parte a țării. Mărfurile pe cari producătorii le întrebuințează la consumația lor personală dar numai la locul de producere sunt scutite de taxa fondului comunal.

(Va urma)

G. I. D.

Inaugurare de teatru sătesc.

În seara zilei de 27 Noemvrie s'a inaugurat în comuna Nisipii-Vâlcea teatru popular, din inițiativa d-lui I. Godeanu, învățător, care a adus în localitate pe d-l G. Marinescu-Trubaduru, cunoscut organizator de teatru sătesc — s'au pus bazele unei instituții, care va contribui atât de mult la întregirea educației ce se urmărește prin școala poporului.

Au asistat 18 învățători și un public numeros din localitate și de prin prejur, cari au admirat frumoasa «trupă țărănească de adulți.»

STUPINA (Prisaca).

Încă un lucru, de care trebuie să ținem seama la o stupină este și acela de a nu pune în ea prea mulți stupi. Locul până unde albinele se pot duce cu folos fiind mărginit, se va putea prea bine întâmpla ca, dacă vom pune prea mulți stupi, cu gândul de-a culege miere mai multă, să avem tot o aceeași recoltă, ba chiar și una mai mică de cât cea avută dela un număr mai mic de stupi. Numărul stupilor, ce vom putea pune, se înțelege că atârnă de belșugul de plante milifere de primprejur dar, în tot cazul, nu e bine să trecem numărul de 60 de stupi mari sau 100 de stupi mici.

În apropierea stupinei, e bine să avem o cameră, fie făcută chiar și din scânduri, unde să putem face diferite lucrări de apicultură, precum sunt scoaterea mierii din faguri, așezarea fagurilor în rame (cadre) și altele multe.

La așezarea stupilor în stupină, cel mai de căpetenie lucru, la care trebuie să fim cu toată băgarea de seamă, este ca ei să fie perfect verticali și scândura de jos a lor sau fundul să fie orizontală, când o privim dela dreapta la stânga, și foarte puțin plecată înainte. Această condițiune se cere, pentru ca apa, ce s'ar putea adună în stup din pricina evaporării mierii eelei noi, să se poată scurge pe urdiniș, afară. Pentru ca să putem așeza așa stupii, trebuie să ne slujim de un fir cu greutate la unul din capete și de nivelă. Când stupii nu sunt așezați destul de verticali, atunci fagurii ies strâmbi, și aceasta ne împiedică mult, când avem să umblăm înăuntrul stupului, spre a scoate vre-un fagure. Se înțelege că aici e vorba de stupii sistematici, cu faguri cari se pot scoate.

În stupină, stupii se pot așeza în două feluri: sau în aer liber numai la umbra pomilor și atunci se zice că avem *stupină în aer liber*; sau sub acoperișuri ori sub un fel de șoproane sau pavilioane anume clădite. și atunci se zice că avem *stupină închisă* ori chiar numai *stupină*.

De obicei se întrebuintează *stupinele închise*, atunci când nu prea este loc destul la îndemână, ori pentru ca stupii să fie la adăpost de a fi furați.

În astfel de stupine, stupii se așează în rânduri, unii deasupra altora, (de regulă 2—3 rânduri) și au lăsate liber în afară numai urdinișurile. Acest soi de stupine se obișnuiesc mai ales prin Germania și prin Italia.

Stupinele închise sunt costisitoare și ele au numai un singur bun mai de preț, anume că prind puțin loc. Acest bun este însă cam mic față de multele cusururi ce au. Pe lângă că unele lucrări sunt foarte anevoie de făcut, mai cu seamă la stupii din rândul al doilea și mai ales atunci când tre-

buie ca stupul să fie mutat dela locul lui, apoi mătcile cele tinere foarte adesea nu-și mai nimeresc stupul, când se întorc din călătoria de împreunare, se pierd și roiul rămâne besmetic (orfan). Cam tot așa se întâmplă și cu albinele cele tinere, când se întorc pentru prima oară dela câmp; în loc de a nemeri stupul lor, ele se duc la stupii mai populați, unde sunt atrase de îngrămădeala dela urdiniș și unde sunt primite cu plăcere, căci albinele niciodată nu gonesc pe o albină străină, care vine încărcată cu provizii. Pentru a preîntâmpina întru câtva acest rău, se văpsesc cu culori diferite scândurelele de dinaintea urdinișurilor.

Astfel de stupine sunt numai o cheltuială fără nici un folos.

Stupinele în aer liber sau stupinele deschise sunt cu mult mai bune. În ele stupii se pot așeza după voie și nu au niciunul din neajunsurile stupinelor închise.

Mulți din sătenii cari se îndeletnicesc cu stupăria, așează stupii deadreptul cu gura pe pământ. Lucrul acesta nu e bun, căci dedesubtul stupului își fac prea adesea locuința vrăjmași de ai albinelor, cum sunt furnicile, broaștele și fluturii de noapte. Stupii trebuiesc așezați pe scăunele solide, anume făcute, și ridicați dela pământ, atât cât să putem umbla în ei, fără a fi siliți să ne aplecăm prea mult. O înălțime de 25—45 cm, e cea mai potrivită. Cu cât stupul e mai ridicat dela pământ, cu atât trebuie ca și scândurica de dinaintea urdinișului să fie mai lată. E bine ca această scândurică să fie aplecată în jos, căci prin aceasta se vine în ajutorul albinelor, care, întorcându-se dela câmp, prăpădite de oboseală, nu sunt expuse să cadă jos.

Cel mai ușor de făcut este scaunul alcătuit din două bucăți de scândură, încheiate în formă de cruce, ori acela făcut din țaruși bătuti în pământ. Ba se poate face și un fel de pat lung, pe care se pot așeza mai mulți stupi, observând numai ca depărtarea între ei să fie cam de 1.60—2m. dela urdiniș la urdiniș.

Când stupii sunt așezați la umbră, nu prea e nevoie să fim cu băgare de seamă asupra direcției încotro sunt îndreptate urdinișurile. Nu tot așa stă lucrul însă, atunci când sunt toată ziua în bătaia soarelui. În cazul acesta, e bine să ne ferim de a-i așeza cu fața spre miază-zi; cei mai bun lucru este să-i îndreptăm către răsărit sau către răsărit-miază-zi.

La așezarea stupilor să nu ținem așa de mult ca toți să fie îndreptați către una și aceeași parte, cu mare regulă.

Este mai bine să fie îndreptați în diferite direcții, căci atunci albinele și mai ales cele tinere își nimeresc mai cu înlesnire locuința, fără a mai fi nevoie să văpsim cu culori felurite scândurelele de dinaintea urdinișului.

Dacă însă ținem și la frumusețe ori la regulă, atunci îi putem așeza în rânduri, dar observând ca stupii din rân-

dul al doilea să fie cam la 2 m. departe de cei din rândul întâiu și să se aște fiecare în drepturile locurilor rămase goale dintre stupii din acel rând; cei din rândul al treilea în dreptul locurilor goale dintre stupii din rândul al doilea și așa mai departe.

N. Nicolaescu și G. Stoenescu.

Iohann Friederich Pestalozzi

— Ora de seară a unui pustnic —

145. Sub un stăpân care nu e tată, dispoziția sufletească a poporului nu poate să devie sentimentul unui suflet popular care cugetă curat și e fericit în ascultarea copilărească.

Urmările necredinței — vițiuni ce cresc zilnic, bunătate părintească ce scade zilnic, autoritate arbitrară fără scop de fericire, caricaturi curioase nenaturale de domnie, autoritate intermediară apăsătoare, sugerea măduvei poporului, puterea poporului ce se tot micșorează față de această putere intermediară, sunt inevitabile sub o domnie necredincioasă, care disprețuește drepturile dumnezeirii și ale omeneirii.

Sentimentul poporului de întrebuințarea nenaturală a drepturilor de tată e distrugerea puterii legăturilor curate ale naturii între prinț și poporul său.

Ea, această bună, maternă natură omenească, împreună legăturile relațiilor cetățenești prin fericirea plăcerilor reciproce.

Și e simțimântul poporului, sentimentul național al fericirii acestor plăceri cari sacrează și sfințește aceste raporturi, prin mulțumire, iubire și credință a poporului către prințul său. Căci aici e izvorul sfânt al oricărei iubiri de patrie și de credință cetățenească.

150. Ating coarde, care zac neîntinse și nu răsună în tonul acum la modă. Ironizează-le, ton de dănuitor, calomnie tremurătoare, înăbușe cu sbierete puterea lor! Adevărul și curatul simțimânt omenesc fac pe cineva să fie fără grije.

Orice putere a omeneirii cauzează numai fericire prin credința ei în dumnezeire, și simțul de părinte al prințului, acest mic izvor al oricărei fericiri a poporului, e urmarea credinței în Dumnezeu.

Omule, oricât ești de jos, prințul tău e fiul Dumnezeului tău, așa dar puterea lui e puterea de părinte.

Întrebuințarea aspră, nemodestă a drepturilor sale, nu e simț de părinte, nu e simț de credință în Dumnezeu, e corupția intereselor celor mai de sus ale prințului și ale țării sale, corupția simțului curat de copil al națiunii către prinț. Totuși nu trebuie să numesc înaltă trădare aceste moravuri

atât de generale ale inteligentului (luminatului, prevăzătorului), serviciu al prinților.

155. Însă ce e mai puțin decât înaltă trădare, când ei expune dreptul de părinte al prințului ca un drept de bine și de rău, de drept și nedrept?

Ce e alta, când ei tulbură fericirea casnică în numele prințului, nu cruță proprietatea și acoper nevinovăția cu ocară și cu rușine?

Legătură de unire a omenirii spre fericirea ei, credință a prințului și a poporului său în cel mai de sus stăpân al omenirii, credință în Dumnezeu, tu ești singura care asiguri omenirea contra acestei stânci.

Orice necredință e nemodestă, dar credința în Dumnezeu, simțământul de copil al omenirii către dumnezeire e înălțare tăcută în toată puterea efectului ei.

Istovire strălucitoare, fulgerătoare a ființei sale, curaj îndrăzneț, răzător la primejdie și distrugere e puterea omenirii care se îndepărtează dela simțul de copil către Dumnezeu.

Întrebuințarea serioasă, gospodărească a oricărei dispoziții mici, dorința de a-și întări puterea sa, e calea naturii spre formarea și întărirea tuturor puterilor și în orice adâncime și în orice slăbiciune e îndreptarea curatului simțământ de copil către Dumnezeu.

Inclinare către sclipire josnică, năzuință de a oglindi dispoziții și puteri și de a învălui slăbiciunile, e direcția chiar și a celei mai de jos și mai slabe omeniri care s'a abătut dela această cale formătoare a naturii.

Înălțare omenească exterioară și interioară, formată pe această cale curată a naturii, e înțelegere și simț părintesc către puteri și dispoziții mai neînsemnate.

Omule în înălțimea ta, cântărește-ți întrebuințarea forțelor tale în vederea acestui scop.

Simț de părinte al puterilor înalte față de turma nedesvoltată, slabă a omenirii.

165. Fericire curată a omenirii, tu ești puterea și urmarea credinței.

O, celula mea, bucurie nespūsă în jurul tău! Și tu ești urmarea acestei credințe.

Mântuire mie și colibei mele!

Fiindcă omenirea crede în Dumnezeu, de aceia mă odihnesc eu în această colibă.

Credința poporului în adevărații preoți ai dumnezeirii, e izvorul-liniștei vieții mele.

170. Preoții dumnezeirii sunt reprezentanții curatei paternități a omenirii.

Puterea ta, sfințite, e luminarea lui Dumnezeu!

Luminarea lui Dumnezeu e dragoste, înțelepciune și simț părintesc.

O, cine peregrinează către coliba mea, chiar când aş fi numai umbra puterii dumnezeirei mele!

O, soare, tu icoană a puterii dumnezeirei, ziua ta e săvârşită, tu apui după munte. O, zi a desăvârşirii mele! O, speranţă a dimineţii ce vine! O, putere a credinţei mele!

175 Eu clădesc orice libertate pe dreptate, dar nu văd în această lume nici o dreptate asigurată, decât la omenirea dispusă spre simplitate, pietate şi iubire, şi luminată în această dispoziţie.

Orice dreptate în familie, care e dreptatea cea mai mare, cea mai curată şi gustată general în toată lumea, are în totul numai iubirea ca izvor, şi totuşi produce ea, în simplitatea tuturor popoarelor fericirea generală a lumii.

După cum orice dreptate se reazimă pe dragoste, aşă se reazimă pe ea şi libertatea. Curat simţimânt de copil e adevăratul izvor al libertăţii care se reazimă pe dreptate; şi curat simţimânt de părinte e izvorul a toată puterea de a domni, care e destul de înalt pentru a face dreptatea şi a iubi libertatea.

Şi izvorul dreptăţii şi a orice fericiri a lumii, izvorul iubirei şi a simţului de frăţie a omenirii, aceasta se reazimă pe marea cugetare a religiei, că suntem fiii lui Dumnezeu şi că credinţa în acest adevăr e baza sigură a oricărei fericiri pe lume. În această mare cugetare a religiei se află în totdeauna spiritul oricărei adevărate înţelepciuni de stat, care caută curata fericire a poporului, căci orice putere interioară a moralităţii, a luminării şi a înţelepciunii lumii se reazimă pe acest fundament al credinţei omenirii în Dumnezeu.

Şi uitarea de Dumnezeu, necunoaşterea raporturilor de copii ale omenirii faţă de dumnezeire, e izvorul care distruge orice putere de fericire a moravurilor, de luminare şi de înţelepciune în toată omenirea. De aceia pierderea acestui simţ de copil al omenirii către Dumnezeu e cea mai mare nenorocire pe lume, de orice face imposibilă orice educaţie părintească a lui Dumnezeu, şi restabilirea acestui pierdut simţ de copil e mântuirea copiilor pierduţi ai lui Dumnezeu pe pământ.

Omul lui Dumnezeu, care restabileşte prin suferinţă şi moarte sentimentul în general pierdut de simţ de copil către Dumnezeu, e Mântuitorul lumii, el e sacrificatul preot al Domnului, el e mijlocitorul între Dumnezeu şi omenirea uitătoare de Dumnezeu.

Invăţătura lui e dreptate curată, filosofie cultivătoare, e relevanţa lui Dumnezeu tatăl către neamul pierdut al fiilor săi.

(sfârşit)

Traducere din limba germană
de **Eleonora Stratulescu.**

Societatea de gimnastică, sport și muzică din Iași

Dare de seamă 1902 — 1905.

Această publicațiune arată fazele prin care a trecut societatea dela înființare, — 1902 — și până astăzi.

În fruntea ei se publică cuvântarea d-lui P. Bujor, președinte, cu privire la activitatea și mersul societății în acest timp. Ca recunoștință pentru d-nii membri din Parlament, cari în 1905 au cerut acestuia recunoașterea societății ca persoană morală, se publică darea de seamă a d-lui raportor I. Praja și discursul d-lui I. Găvănescu.

Din situația financiară publicată se vede că din totalul încasărilor până la 31 Maiu 1905 de 12.723,90 lei, s'au cheltuit 12.504,05 lei. Urmează apoi o serie de deziderate ale d-lor maeștri de gimnastică, de muzică și regulamentele secției pregătitoare de gimnastică, de muzică și de tir, însoțite de orare, programe de studii, lista personalului didactic, etc.

Broșura se încheie cu statutele societății și cu o listă nominală a celor 373 membri ai societății.

G. T.

Cronica Săptămânii.

Grațiere și reducere de pedeapsă.

M. S. Regele a semnat un decret prin care iartă de pedeapsa ce au de făcut 166 soldați și grade militare din mai multe regimente ale țării și se micșorează pedeapsa cu doi ani la 8, cu 1 an și 6 luni la 2, cu 1 an la 4, cu 6 luni la 10, cu 3 luni la 10, cu 3 luni la 6, cu 2 luni la 9 și cu o lună la 17 soldați.

Societate de lectură și de muzică la Breaza, Prahova.

Învățătorii din Breaza-de-sus și de jos (Prahova) au înființat o societate de lectură, cu numele «Principele Brâncoveanu», și cu sediul în localul școlii din Breaza-de-sus.

Scopul societății este desvoltarea gustului de citit printre membrii ei, cari în majoritate sunt absolvenți ai școlilor rurale rămași în localitate. Pentru cultivarea muzicii și în special a celei religioase și populare, membrii societății au format un cor mixt pe 4 voci, sub conducerea d-lui Ion Mircescu, învățător și absolvent al Conservatorului din București.

Urâm harnicilor învățători spor și isbândă, în activitatea lor binefăcătoare.

Dreapta cerere a învățătorilor suplinitori din țară.

Învățătorii suplinitori din țară, cari au reușit la examenul de învățător-ajutor în Octomvrie 1904, au hotărît să intervină pe lângă d-l ministru Vlădescu, spre a fi numiți la școli unde sunt locuri vacante. Aderările pentru această petiție se primesc la d-l Mihail Teodorescu, învățător la Cervenia, prin gara Smârdăioasa (Teleorman).

Cererea acestor învățători fiind destul de întemeiată, credem că d-l ministru al Instrucțiunii o va avea în vedere și-i va da curs.

Licitațiuni.

În zilele de 10 și 11 Ianuarie 1906, orele 10 $\frac{1}{2}$ a. m. se va ține la primăria comunei Albești-Brătești din jud. Argeș, licitațiune publică cu ferțe închise pentru arendarea pe trupuri izolate a moșiei Albești din jud. Argeș, pe un period de 5 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1906 și anume:

«Trupul Albești» 1) Lunca de jos cu dealul la glăvan, și moara cu dreptul pentru noul arendaș de a construi o piuă sistematică lângă moară. Garanție provizorie lei 1.250 iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație; 2) Câmpul dela deal pentru arătură. Garanție provizorie 500 lei, iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație; 3) Valea Dumireștilor, livezi și teren de arătură. Garanție provizorie lei 625, iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație; 4) Valea Stupinei cu Burdimanul, arătură și fâneță. Garanție provizorie lei 500, iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație.

«Trupul Albești-Vest» 5) Poenele: Sălcetul, Ciurești, Valea-mare, Lungăvile, Ogrăzile, Cătăroiu și Băneștii; acesté poeni se arendează separat. Garanția provizorie pentru fie are din poeni este câte lei 100, iar cea definitivă va fi jumătate din arenda ieșită la licitație; 6) Terenurile din delimitarea Dobrotei și Albești Ungureni și Pământeni. Garanția provizorie de lei 400, iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație; 7) Poenele: Glodu-mare, Glodu-mic, La pod, În funduri, Deluraia, Juzi, Lazul lui Petec, malul Corbului, Ogrăjoarele, Mărăcinetu, Cunticelele, Leu Lazu, groapa Stupinei. Garanție provizorie lei 215; 8) Luciu cu livada mare. Garanție provizorie lei 550, iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație; 9) Clocoticiu. Garanție provizorie lei 400, iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație; 10) Mlaca și dealul Boului; Garanția provizorie lei 900, iar cea definitivă jumătatea arenzei ieșită la licitație; 11) Muntele Podeanu. Garanție provizorie lei 250, iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație; 12) Muntele Oticul cu poiana Chicioara. Garanție provizorie de lei 400, iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație; 13) Muntele Lespezile. Garanție provizorie lei 350 iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație; 14) Rotunda. Garanție provizorie lei 100, iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație.

Supra-oferte nu se primesc.

Condițiunile generale și speciale se pot vedea la Serviciul Bunurilor Eforiei. În zilele și orele de lucru, unde se vor da și orice alte informațiuni, precum și la reședința circumscripțiunii 6 silvică din Curtea de Argeș.

În ziua licitației aceste condițiuni și informațiuni se vor lua la primăria comunei Albești, jud. Argeș.

* * *

Idem, în ziua de 10 Ianuarie 1906, orele 10 $\frac{1}{2}$, a. m., pentru vânzarea spre exploatare a 5 parchete din pădurea Gogoșarii-vechi jud. Vlasca care pădure se vinde în comptul d-lui Ene Marinescu domiciliat în București str. Colței No. 12. Vânzarea se face în bloc. Garanția provizorie de lei 500.

FIN DE SIÈCLE

32, Calea Victoriei, 32.

*Singurul Magazin special în toată țara de: Bluse,
Jupoane, Matineuri, Peignioare, etc.*

PREȚURI MODESTE.

10—5

„STEUA“

Societatea «*Steua*» are descomp. a lucră pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patrice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin doi lei pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin un leu pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresă d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrator și casier* Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar. — *Secretar*, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar. — *Membrii:* Petre Gârbeiceanu, fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — *Cenzori* Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

Anghel Dumitrescu, institutor-director (București), 4 lei; Ioan D. Vrăbiescu, avocat (Târgoviște), 2,25 lei; Dumitru Poppa, contabil (alați), 2 lei; D. Popescu (Rusețu), 4 lei; P. I. Moroiiu (Rusețu), 3 lei; Ioan I. Mihăilescu (Rusețu), 3 lei; I. I. Junian (Rusețu), 3 lei; C. Pascal (Rusețu) 3 lei; P. Crețu (Rusețu), 2 lei; I. Finch (Rusețu), 2 lei; Anton Ivănescu (Rusețu), 2 lei; Carol Bolarot (Rusețu), 2 lei; Ștefănescu Dorofteu (Rusețu) 1 leu; Ștef. Georgescu (Rusețu), 1 leu; Simion Gheorghe (Rusețu), 1 leu; Stan Chițulescu (Rusețu), 1 leu; Sima M. Bobocea (Rusețu), 1 leu; Simion Vântu (Rusețu), 1 leu; Ioniță Ionel (Rusețu), 1 leu; Radu Paraschivescu (Rusețu), 2 lei; Manole Cazacu (Rusețu), 2 lei; Nicolae Ionel (Rusețu), 2 lei; Pr. C. Bordon (Rusețu), 1 leu; Pr. Chiriac Popescu (Rusețu), 2 lei; Balaban Bălăbănescu (Rusețu), 2 lei; Ioan Galaescu (Rusețu), 2 lei; Iancu D. Popescu (Rusețu), 2 lei; N. Zotescu (Rusețu), 2 lei; I. M. Cârnu (Rusețu), 1 leu; Deciu Teodorescu (Rusețu), 1 leu; Lupașcu Turtoiu (Rusețu), 1 leu; Zabaria Cazacu (Rusețu), 2 lei; Stan Tipărescu (Rusețu), 1 leu; G. Măntescu (Buștenari), 2 lei; Aurel Săvescu (Buștenari), 2 lei; T. D. Boceanu (T. Severin), 10 lei; M. Burileanu (T. Severin), 10 lei; X (necunoscut) (T. Severin), 10 lei; I. E. Ioanid (T. Severin), 10 lei; T. Băbeanu (T. Severin), 5 lei; D. Milutescu (T. Severin), 5 lei; C. Armașu (T. Severin), 5 lei; M. Mihuț (T. Severin), 2 lei; D. Moisescu-Vilea (Buzău), 1 leu; Alex. Ionescu (P. Neamțu), 2 lei; I. Negre (P. Neamțu), 2 lei; I. Malian (P. Neamțu), 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 1.590; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 9.600 lei.

(Va urmă în numărul viitor).